

Димчо Дебелянов

До една непозната

То беше още през ония летни дни, когато те срещнах привечер из бялата алея във от града и ме упойваше мечтата да проникна в твоя живот и да разгатна тихата скръб, която те правеше да изглеждаш като изгубена сред онова хилядно множество, което пъплеше вечер из алеите.

Тогава аз виждах великата наслада да питам и да предчувствувам.

Една вечер тебе те нямаше там, където те търсеше моят жаден поглед. На другата вечер ти пак не дойде и тогава се заредиха дни на жажда и на спотаено страдание. Лятото умираше пред очите ми бавно и умираше заедно с него крехката радост, разцъфнала някога под топлината на твоя поглед.

Есента настъпи мълком и дъждовете запяха през дни и нощи еднаква песен.

И през една от моите скръбни нощи дъждът ме настигна в една от крайните улици на града. Аз бягах уплашен от гръмовния кикот на мълниците. Мълниците бяха усмивките, а гърмът – величавият смях на някой огромен витяз, който беше впрегнал ветровете и прелиташе над света величав и страхотен.

Аз се заслоних в един кът, поразен от съзнанието, че нощта е толкова страшна, а аз съм толкова сам.

И ето че аз се взрях в един отсрещен прозорец. Там светеше. Аз се приближих и се вгледах отвън. Знаеха ли онези, които бяха вътре, че някой гледа през прозореца. Аз видях запалени вощеници, аз видях бяло легло и на леглото... Мълчаливи жълти фигури стояха мрачни над това последно легло. Една страшна стара жена с черно наметало плачеше тихо над мъртвата. Аз се вгледах и изтръпнах от ужас... Това беше ти, беше ти!...

Чужди, далечни стъпки ме накараха да се отдалеча от прозореца, зад който лежеше ти, увехнала като музика заедно с последната усмивка на лятото. Аз плаках без сълзи през тая нощ.

* * *

Довечера ние ще се срещнем пак и ще вървим редом по алеята, дето те срещнах през летните дни, покрита сега със сняг. Както вчера, ти ще се усмихваш топло и ще се смееш над онова, което съм видял през оная страшна нощ, защото сега аз зная, че ти живееш на другия край на града, ти не си била тука, когато аз те видях мъртва, и там далече в едно село, изгубена сред съня на снежните равнини, ти си мислила и копняла за мене.

Но твоят смях ще бъде чужд за мене, аз студено ще мълча като

вчера и когато се разделим, аз няма да се обърна, за да те видя как ти си отиваш към дома самотна и печална.

Довечера ще бъде последната ни среща. Ние никога вече няма да говорим; защото между нас има една покойница, защото през оная нощ аз изплаках сълзите си за теб.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6237>]